

Задзвонили в усі дзвони,
І повели Гуса
На Голгофу у кайданах.
І не стрепенувся...
Перед огнем; став на йому
І молитву діє:
«О Господи милосердний,
Що я заподіяв
Оцим людям? твоїм людям!
За що мене судять!
За що мене розпинають?
Люди! добрі люди!
Моліться!.. неповинні –
І з вами те буде!
Моліться! люті звірі
Прийшли в овніх шуках
І пазурі розпустили...
Ні гори, ні мури
Не сховають. Розіллється
Червонес море
Крові! крові з дітей ваших.
О горе! о горе!

Онде вони! в ясних ризах.
Їх лютії очі...
Уже крові...» – «Пали! пали!...»
«Крові! крові хочуть!

Za hlaholu vedou Husa
ti lichometníci
spoutaného na Golgotu.
On se před hranicí
nezalek. Už stanul na ní
a modlí se s klidem:
„Hospodine milosrdný,
co jsem těmto lidem
činil zlého? Prý ti slouží.
I to popraviště?
Zač mě na něm upalují?
Dobří lidé slyšte!
Jste bez viny – a tak na vás
dojde nejspíš příště!
Proste Boha! Šelmy do rouch
beránčích se halí,
a pak drápy ukazují...
Neskryjí vás valy
ani hory... Rozlije se
to červené moře
krve vaší, vašich dětí
jako velké hoře.

Už jsou tady. V bílých řízách,
Oči krvelačné...“
Zazněl povel: „Zapal, kate!“
A Hus: „Zápas začne,

Крові вашої!..» І димом
Праведного вкрило.
«Моліться! моліться!
Господи, помилуй,
Прости ти їм, бо не знають!..»
Та й не чути стало!

Мов собаки, коло огню
Кругом ченці стали.
Боялися, щоб не виліз
Гадиною з жару
Та не повис на короні
Або на тіарі.

Погас огонь, дунув вітер
І попіл розвіяв.
І бачили на тіарі
Червоного змія
Прості люде. Пішли ченці
Й *Te deum* співали,
Розійшлися по трапезах
І трапезували
І день і ніч, аж понухли.

Малою сім'єю
Зійшлись чехи, взяли землі
З-нід костра і з нею

chtějí vaši krev!“ A v kouři
mizí ten muž přímý.
„Pane odpusť,“ zalyká se,
„nevědí, co činí,
a vy, moji spravedliví...“
Hlas umlká v půli.

Jako psi se kolem ohně
mniši nahrnuli.
To se báli, aby kacíř
neunikl z žáru
a nevrh se na korunu
nebo na tiaru.

Oheň zhasl. Vzali jiskru,
větru hodili ji.
Prostí lidé viděli prý
na tiaře zmiji
z plamenů. Te deum pěli
sbory černých mnichů,
pak šli všichni do hodovny
sloužit svému břichu,
hodovali tam, až zpuchli.

Češi u hranice
semkli se a hrstku země
vzali do čepice

Пішли в Прагу. Отак Гуса
Ченці осудили,
Запалили... Та Божого
Слова не спалили,
Не вгадали, що вилетить
Орел із-за хмари
Замість гуся і розклює
Високу тіару.

Байдуже їм, розлетілись,
Мов тії ворони,
З кровавого того свята.
Ченці і барони
Розвернулись у будинках
І гадки не мають –
Бенкетують та інколи
Te deum співають.
Все зробили...

Постривайте!

Он над головою
Старий Жижка з Таборова
Махнув булавою.

1845

a s ní do Prahy... Tak církev
Husa odsoudila
a byl upálen. Však pravda
jeho slov, ta žila.
Nikdo netušil, že orel
vzlétne tady z rumu,
že rozklove místo Husa
římskou trojkorunu.

Všude poklid. Jako vrány
z krvavého svátku
rozlétli se církevníci.
Na půdě svých statků
hodují a nevytuší,
co ve vzduchu visí,
hodují a své *Te deum*
někdy zpívají si.
Všemu konec...

Počkejte však!

Vzniká podobojí
a Jan Žižka s Tábority
zdvihá palcát k boji!

1845